

m
e
t
i
n

k
a
r
a
b
a
ş
o
ğ
l
u

geldim
gördüm
sordum

gençiz

gençiz

© İz Yayıncılık Limited Şirketi, 2017
Sertifika no: 17313

İZ YAYINCILIK: 1019
gençlik dizisi: 007
ISBN: 978-605-326-238-1
14. baskı, İstanbul, 2017

Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi 12/280, Topkapı-İstanbul
telefon: (212) 5207210 • faks: (212) 5115791
www.iz.com.tr • bilgi@iz.com.tr

kapak tasarımı ve iç düzen:
Emine Sayın

Basıldığı yer: Alemdar Ofset Matbaacılık, Davutpaşa Caddesi
Besler İş Merkezi No: 20/29 Topkapı/İstanbul (Sertifika no: 22953)

Not: Bu kitabın ilk 11 baskısı "O'na Doğru: Esmâ-i Hüsnâ Yazıları"
başlığıyla gerçekleştirilmiştir.

içindeki

1. Bölüm: Herşey bir soruyla başlar

Neden yaşıyoruz? ————— 9

2. Bölüm: Koşar adım O'na doğru

Bir dünyanın eşğinde: Esmâ-i Hüsnâ ——— 27

O'nu tanıyınca ————— 47

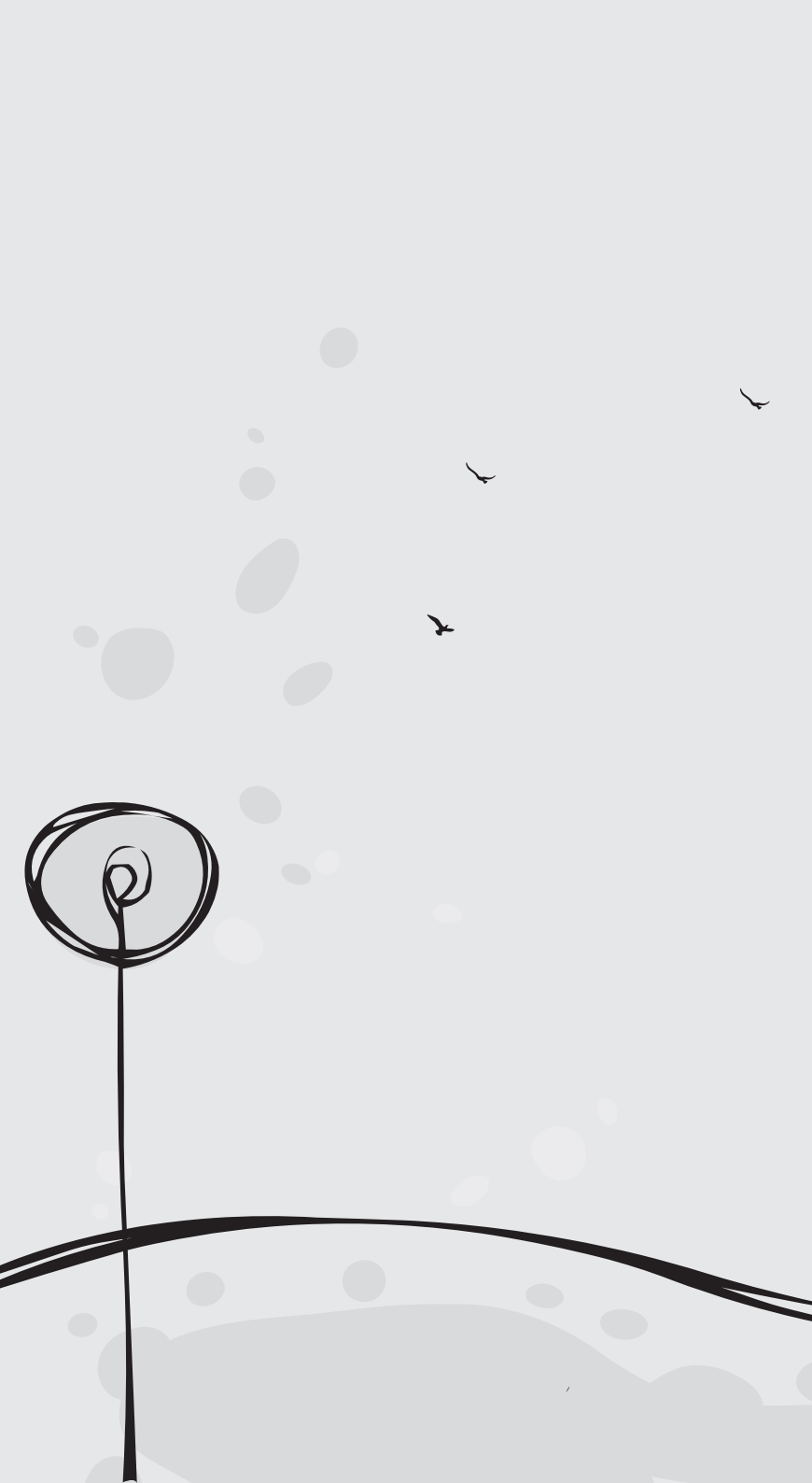
Hayat budur işte! ————— 61

3. Bölüm: Ve ötesi...

Hepimizin sonu sonsuzluk ————— 85

Çürümüş kemikleri O diriltecek ————— 107

Madem dünya var, elbette ahiret var — 119

"Nereye gidiyorum
Irmağı takip ederek
Nereye gidiyorum
Martıların izini sürerek
O şey nerede
Bana söyleyecek
Niçin yaşadığımı ve öldüğümü
Kalbimin atışlarını izleyerek
Nereye gidiyorum
Elimi takip ederek
Nereye götüreceksin hepsi beni
Ve acaba hiç
Bulabilecek miyim
Niçin yaşadığımı ve öldüğümü
Niçin yaşadığımı ve öldüğümü"

Hair'den*

* Hair, United Artists, Yön.: Milos Forman, 1977.

"Yaşamadığınız için size verilmeyen
cevapları şimdi araştırmayın.
Herşey yaşamak ister. Siz şimdi
sorularınızı yaşayın. Belki o zaman,
yavaş yavaş, hiç bilmeden, uzak
bir günde bu cevapların içine
yaşayarak girersiniz."

Rainer Maria Rilke

1. Bölüm

Herşey bir soruyla başlar

7
4
4
6
6
e

Neden yaşıyoruz?

Nisan yağmurlarının masmavi gökyüzü manzalarına komşu olduğu günlerde, başını alıp kırlara, dere boylarına, tepelere, dağlara uzanmak istemeyenimiz var mı?

Kuşların korkusuzca kanat çırpabildiği, çiçeklerin basılıp ezilmek korkusu olmaksızın gülebildiği o yerler, bize şehir gürültüleri, apartman blokları, güneşsiz dar sokaklar ötesinde bambaşka bir dünyanın varlığını müjdeliyorlar.

Otların öylesi başka başka, çiçeklerin öylesi rengârenk, öylesi ayrı ayrı kokularla bezenmiş; ağaçların, kuşların, yağmur şıpıltılarının böylesi hoş, böylesi güzel olduğunu ancak oralarda anlıyoruz.

Çiçeksiz, bülbülsüz, güneşsiz, aysız, yıldızsız bir dünyada yaşasaydık, “Çiçekler, güller, bülbüller, güneş, ay, yıldızlar niye var?” diye hiç sormazdık. Ama çiçekler var ve biz çiçekli bir dünyada yaşamaktan memnun, mutlu, sevinçliyiz.

Çiçekler açmasın, yağmur yağmasın, kuşlar kanatlanmasın, bülbül ötmesin, bahar olmasın,

güneş doğmasın, yıldızlar kararsın ister miyiz?

“HAYIR!”

Peki, çiçekler olsun, yağmur yağsın, kuşlar kanatlınsın, bülbül ötsün, bahar olsun, güneş doğsun, yıldızlar parlansın, ama onları görmeyelim, duymayalım ister miyiz?

Hiçbirini, hiç kimseyi sevmeyelim istiyor muyuz?

Kediler, kuzular, güvercinler olsun, ama okşamayalım; güller olsun, ama koklamayalım ister miyiz?

Kör olalım, sağır olalım ister miyiz?

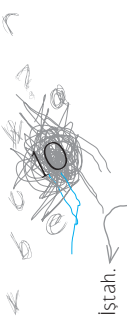
İster miyiz ki, tadacak dilimiz olmasın, sevecek kalbimiz olmasın?

“HAYIR!”

Bununla da kalmıyor istediğimiz. Acıkıyoruz, önümüze çeşit çeşit yiyecekler seriliyor, ama iştihamız da olsun istiyoruz.

İştihamız olmadıkça, o güzelim elmalara, eriklere, muza, kiraza, portakala uzanamıyoruz. Çiçeklerin de, gözün de var olması, görme isteğimiz olmadıkça, bir işe yaramıyor.

Kısacası, istiyoruz ki, kuşları, ağaçları, börtü-böceği, şafak vakti, gündüzü, yağmuru, karı, güneşi, sebzesi, meyvesi ile kâinat olsun; ama gözümüzle, kulağımızla, dilimizle, kalbimizle, elimizle beraber olsun.

İstiyoruz ki, olsunlar; ama görme isteğımız, duyma arzumuz, sevme meylimiz, yeme iştihazımız ile beraber olsunlar.

Tohumlar vardı, çiçekleşiverdi. Çekirdekler vardı, ağaç oluverdi. Minnacık yumurtalar vardı, kanatlanıverdi. "Onlarsız olamayız" dediğimiz o eşsiz güzellikler, o göz kamaştırıcı, harikulâde, mükemmel varlıklar, bizimle doğmuş değiller.

Biz dereler, ırmaklar, yıldızlar, güneş, ay, balıklar, yosunlar, denizler olsun demeden de onlar vardı. Biz istememiştik, ama istiyoruz!

Biz, henüz annemizin karnında iken, "Çiçek isterim; ağaç, meyve, güneş, su, balık, yıldız isterim. Yoksa gelmem" dememiştik. Onları önceden istememiştik; ama görelî beri, hepsini istiyoruz.

Görmeyi, duymayı, acıkmayı, sevmeyi, düşünmeyi en başında düşünüp planlayan da biz değiliz.

Gözümüz var, görüyoruz.

Kulağımız var, duyuyoruz.

Midemiz var, acıkıyoruz.

Kalbimiz var, seviyor; aklımız var, düşünüyoruz.

Ve istiyoruz ki, hep böyle yaşayalım.

İstiyoruz ki, hayatımız sessiz, sevgisiz, tatsız, duygusuz, düşüncesiz olmasın.

Madem öyle, madem ki böylesi bir haldeyiz, kuşlar göklere doğru alabildiğince kanat çırparken, biz de gökyüzünde kandil kandil yanıp göz kırptırarak yıldızları seyre dalıp, düşünmeyelim mi?

Gül goncası üstüne düşmüş çiğ tanesi üzerinde güneş doğarken, ufuklara uzanıp, o sevgili güneşi getiren ufkun ötesini aramayalım mı?

Ne var ki, bahar gidecek, çiçekler solacak, yapraklar sararacak, kuşlar ötmez olacak ve zaten güneş her gün batıyor.

Ömrümüzde kimbilir kaç yaprağın sarardığını, kaç çiçeğin solduğunu görmüşüzdür. Baharın gidişini, güneşin kayboluverişini kimbilir kaç defa yaşamışızdır.

Serçeler, kumrular, bülbüller; güller, çiğdemler, lâleler, nergisler, yaseminler; o güzelim bahar sanki biz onu, onları sevmiyormuşuz gibi, sanki onların varlığını istemiyormuşuz gibi, bizi terkedip gidiyorlar. Arkalarına bakmadan bizi bırakıyor, bizden ayrılıyorlar.

Öyle bir âlemde, öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, sevdiğimiz bizi tanımıyor, sevmiyor, sevse de fayda vermiyor; durmuyorlar, gidiyor, kayboluyor, ölüyor, soluyorlar.

Gurbette miyiz biz?

Ölesiye sevip bağlandığımız nice şey bizi bı-

rakıp gittiğine göre, sevgilerimizin vatani onlar değil mi?

... Üstelik biz de öleceğiz. Gençliğimiz bir gün bizi terkedecek. İhtiyarlığın basamaklarından adım adım çıkacak, belki de ihtiyar bile olmadan öleceğiz.

Bu güneşin ışıkları altında kimbilir kaç insan göçüp gitti. Kimbilir, geceler kaç insan için “Uyudun, uyanamadın” oldu.

Güneş hangi sabah bızsız doğacak? Hangi günün güneşiyle beraber batacağız? Hangi gecede “Uyudun, uyanamadın” olacağız?

Hayat apartmanımız hangi vakitte yıkılacak? Ömür okyanusumuz hangi ölüm sahilinde son bulacak?

Mezar taşımız kimbilir hangi ufkun arkasında, hangi sonbahar içinde, hangi kurumuş otun, hangi solgun çiçeğin yanibaşında dikilecek?

Ayrılıklar, ölümler, gelip gidişler, terkedişler, zeval buluşlar dünyasında yaşıyoruz. Gelenler durmuyorlar; arkalarına bakmaksızın gidiyorlar. Duraksamadan, dur-durak bilmeden, koşar adım bizden uzaklaşıyorlar.

Nice ahbabımızla, nice sevdiğimizle artık beraber değiliz; beraberce konuşamıyor, gülemiyor, ağlayamıyor, gezemiyor, düşünemiyoruz.

Ninelerimiz, dedelerimiz, annemiz, babamız,

Gelip geçicilik, kaybolma.

"Bitti diye
üzülme, yaşandı
diye sevin."

Gabriel Garcia Marquez

kardeşlerimiz ve arkadaşlarımızdan; beraberliğimiz hiç bitmesin, sonsuza kadar birlikte olalım istediğimiz sevdiğimizden bir gün mutlaka ayrılacağız, ayrılmışız, ayrılıyorz.

Aynı dünyada yaşadığımız, aynı havayı soluduğumuz, aynı güneşi paylaştığımız, aynı beşikte büyüdüğümüz şu gelenler, neden arkalarına bakmadan gidiyorlar?

Şu durmayanlar neden durmuyorlar?

Ve nereye gidiyorlar?

Ve nereden gelmişlerdi ki?

Biz ve onlar neden buradayız sahi?

Neciyiz bu güzelim dünyada, bu güzelim hayatı ne için yaşıyoruz?

Nereden geldik, nereye gidiyoruz?

Bir gülün, bir lâlenin, bir incir yaprağının üstündeki çiğ taneleri; bir su bardağındaki kabarcıklar; denizlerde, derelerde oynaşan dalgalar arasında ışıllı ışıl sönüp yanan damlalar, bize bir o kadar, onların sayısınca güneşi gösteriyorlar.

Sonra gözümüzü yerden, denizden gökyüzüne çevirdiğimizde, ışığı o damlalara, o kabarcıklara, o tanelere yansıyan bir ve tek güneşi tanıyoruz; gören gözlerimiz onun varlığı ile kamaşıyor.

Birbiri ardınca sönen o damlalar, sonra kayboluveren o kabarcıklar, o çiğ taneleri, kendi sönüşleriyle, kendi gidişleriyle bize güneşin varlığını haber veriyorlar.

Sanki, ışık parmaklarıyla “Şu parıltı bizden değil. Başını yerden al, güneşe çevir. Biz onun ışığını gösterip onu haber veriyoruz” diyorlar.

Yoksa, o kabarcıklar misali, etrafımızdaki akıp giden varlıklar da, bütün o güzellikleri ile, sonsuz bir güzellik sahibinin işaretleri, habercileri mi oluyorlar dersiniz?

Onlar da, kabarcıklar gibi, kendileri dışında birine işaret ediyor olamazlar mı?

Sahi, milyonlarca, milyarlarca ışık yılı uzaktan sönüp sönüp yanarak bize göz kırpan, izdüşümleriyle tâ gözümüzün içine kadar girip bizi yanlarına davet eden yıldızlara, güneşe, aya ve dünyaya, dünyadaki her bir şeye niye bu soruyu sormuyoruz?

Yanıp yanıp sönmeleriyle, önce görünüp sonra gidivermeleriyle acaba ne diyorlar?

Ne demek istiyorlar?

Sözün gelişi, bulutsuz bir bahar akşamı, yere şöyle bir uzanıp gökleri seyredelim.

Uzayın uçsuz bucaksız derinliklerinde akıp giden o hesaba gelmez sayıda yıldız; ve de dünyamızdan kat kat büyük o yıldızların, güneşten

kat kat büyük o güneşlerin yuvası olan galaksiler nasıl da dağılmıyorlar, nasıl oluyor da düzenleri bozulmuyor?

O yıldızlar, o güneşler nasıl birbirlerine çarpmadan ve çarpışmadan dolaşıyorlar?

Hepsinin birer itaatkâr asker gibi teslim olup uyduğu o düzen, o âhenk, bu yıldızların eseri olabilir mi?

Cansız, akılsız, bilinçsiz yıldızların kendisi mi o düzeni sağlıyor?

Yoksa onları o eksiksiz, kusursuz ve benzersiz düzen içinde çarpmadan, çarpışmadan, çarptırmadan döndürüp dolaştıran Biri mi var?

Onlar gökyüzünde başıboş, kimsesiz, sahibsiz, mühürsüz mü dolaşıyorlar; yoksa hepsine gücü yeten, hepsine hükmü geçen, hepsini idare eden Birinin mührünü mü taşıyorlar?

Ya zaman zaman güneşi, ayı, yıldızları perdeleyen bulutlar!

Bulutları taşıyan rüzgâr...

Bulutların getirdiği yağmur, yağmuru haber veren şimşekler ve gökgürültüleri...

Her birinin, "Su, su!" diye inleyen kupkuru toprağın, açılıp çiçeklerini sermek isteyen mininnacık tohumların, yapraklanıp çiçeklenerek meyve vermek isteyen kuru dalların seslenişini, ihtiyacını, medet bekleyişini göreceğ gözleri,

duyacak kulakları mı var ki imdada yetişiyorlar?

Yoksa o toprağın, o tohumun, o dalların ihtiyacını gören, seslerini işiten; sözü hem rüzgâra, hem buluta geçen rahmet ve merhamet sahibi Birisi mi onları onların yardımına koşturuyor?

O yağmurlarla toprak canlanıyor, tohum açılıyor, dallar yeşilleniyor. Bahar geliyor.

Bir avuç toprak içinde ayrı ayrı çeşitte, başka başka boylarda, farklı farklı kokularıyla rengârenk bitkileri bitiren kim?

Kendisi bir yudum suya muhtaç haldeki gözsüz, elsiz, akılsız, şuarsuz toprak mı?

O bitkiler, otlar ile böceklerden kuşlara, koyunlardan ceylanlara nice hayvanın karnını kim doyuruyor?

Gözsüz otlar ile kulaksız bitkiler o canlıların ihtiyacını görüp duyuyor olabilirler mi?

Hem o bitkiler, o çeşit çeşit çiçekler, otlar, ağaçlar ile, güzeli görmek isteyen gözlerimiz, güzeli seven kalbimiz görüyor, duyuyor, seviyor, doyuyor.

Dahası, buğdaydan mısıra, biberden domatese, kırazdan elmaya, erikten nara, şeftaliden portakala kadar, başka başka renklerle, başka başka şekillerle, başka başka tadlarla yüklü binbir çeşit yiyecek, acıkan karnımız da doyuyor.

